

РЕШЕНИЕ

№ 4989

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 09.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **79** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано по жалба от Р. Г. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3,офис 6, срещу Решение № 1040-21-1215/25.11.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-861-5/26.01.2021 г. на длъжностно лице по осигуряването за безработица.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че издаденото разпореждане е незаконосъобразно, тъй като на жалбоподателя не е връчен констативен протокол от извършената проверка при дружеството-осигурител, а същата е представила изисканите документи за установяване на обстоятелството, че е извършвала трудова дейност. Изложени са аргументи, че е налице изтекла давност. Моли се оспореното решение да бъде отменено. В представена по делото молба жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разности.

Ответникът - Директора на ТП на НОИ С. – град – в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд С.-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с

представените по делото писмени доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от данните в административната преписка се установява, че с разпореждане № 214-00-861-5 от 26.01.2021 г., на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е постановено Р. Г. И. да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за безработица за периода 05.02.2016 г. до 08.06.2016 г. в размер на 1 522.08 лв. - главница.

Разпореждане № 214-00-861-5 от 26.01.2021 г., е издадено по повод Разпореждане № 214-00-861-4 от 26.01.2021 г., с което е отказано отпускане на ПОБ по Заявление № 214-00-861 от 10.02.2016 г. след извършена проверка по разходите на ДОО на „ВС“ ЕООД, приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00780309/08.07.2020 г. при която е установено, че Р. Г. И. не е била „осигурено лице“ по смисъла § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО за периода от 27.01.2016 г. до 04.02.2016 г., вкл. и не е отговаряла на изискванията на чл. 54а от КСО към 10.02.2016 г. - датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ.

На осигурителя „ВС“ ЕООД, на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00780330/08.07.2020 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица, в т.ч. и за Р. Г. И. за периода от 27.01.2016 г. до 04.02.2016 г. вкл.

С Жалба № 1012-40-88 от 19.02.2021 г. от Р. Г. И., е направено възражение за изтекла погасителна давност за претендираното вземане, в размер на размер на 1 522.08 лв. - главница, установено с обжалваното Разпореждане № 214-00-861-5 от 26.01.2021 г.

С Решение № 1040-21-334 от 24.03.2021 г., Директорът на ТП на НОИ-С. град е отхвърлил направеното с жалбата възражение за изтекла погасителна давност на установеното с Разпореждане № 214-00-861-5 от 26.01.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица задължение към ДОО за периода от 05.02.2016 г. до 08.06.2016 г. Решение № 1040-21-334 от 24.03.2021 г. е изпратено до Р. Г. И., чрез адв. Р. К. и е получено на 01.04.2021 г.

Прието е, че Разпореждане № 214-00-861-5 от 26.01.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е постановено преди изтичането на давностния срок, тъй като на основание чл. 115, ал. 5, т. 1 от КСО, считано от датата на подаване на жалба с вх. № 1012-40-88 от 19.02.2021 г., с която е оспорено вземането, давност спира да тече.

След като при осъществения последващ контрол е установено, че Р. Г. И. не е била осигурено лице по правоотношението си с „ВС“ ЕООД, са издадена Задължителни предписания № ЗД-1-21-00780330/08.07.2020 г. и са предприети действия за заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО.

Издадено е Разпореждане № 214-00-861-5/26.01.2021 г. на длъжностно лице по осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град за възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за безработица от Р. И. за периода 05.02.2016 г.-08.06.2016 г. в размер на 1 522,085 лв. на основание чл. 114, ал. 3, вр. с ал. 2, т. 2 от КСО.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-1215/25.11.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град.

По делото са представени допълнителни доказателства от ответника /лист 64-67 от делото/; от ТД на НАП, офис „И.“ /лист 81-83 от делото/.

От страните в производството не са ангажирани други доказателства.

Административен съд С.-град, III отделение, 49 състав при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Решение № 1040-21-1215/25.11.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на 28.12.2021 г. г., видно от известието за доставяне на лист 12 от делото. Жалбата е депозирана пред органа на 29.12.2021 г., от надлежна страна, в законоустановения срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът я намира за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С.-град в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „д“ КСО, видно от приложената по делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /лист 65 от делото/. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и Разпореждане № № 214-00-861-5/26.01.2021 г., видно от представената по делото Заповед № Ц1015-21-45/13.07.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град /лист 66 от делото/.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е получил парично обезщетение за безработица за периода 05.02.2016 г.-08.06.2016 г.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В конкретния случай е налице тази хипотеза, поради което получените суми за осигурителни плащания подлежат на възстановяване, предвид новите документи и данни, които имат значение за определяне на размера на паричното обезщетение.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е имал повод да се произнесе, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е

достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. В конкретния случай при съвкупния анализ на доказателствата по делото, извод за реално извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателя не може да бъде направен. Установените от контролния орган факти и обстоятелства не са оборени. Изводите на органа са мотивирани с конкретни писмени доказателства, част от административната преписка, поради което обосновано е прието, че в конкретния случай жалбоподателя не е извършвал трудова дейност, за която да бъдат дължими и внесени осигурителни вноски. С оглед на това и посоченото по-горе по отношение на осигурителното правоотношение, правилен и законосъобразен е извода на органа, че Р. И. не е притежавала качеството осигурено лице. В тази връзка неоснователно получените плащания следва да бъдат възстановени, поради което правилно директорът на ТП на НОИ е потвърдил процесното разпореждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, както вече беше посочено по-горе в настоящото решение. В резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение, осигурителните вноски не са дължими. В тази връзка се налага обоснованият извод, че жалбоподателката няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, тъй като не се установява данни реално да е упражнявала трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение.

Направеното възражение за изтекла давност е неотнормимо към настоящото производство, тъй като по него е налице произнасяне с отделно решение на директора на ТП на НОИ С.-град, а именно Решение № 1040-21-334 от 24.03.2021 г. Издаденото решение е отделен административен акт, поради което подлежи на оспорване в отделно съдебно производство и не е предмет на настоящото дело.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение е постановено и в съответствие с целта на закона – да се предотврати неоснователното изплащане на средства от бюджета на ДОО, а неправилно изплатените средства да бъдат възстановени.

Съдът приема, че оспореното решение се явява законосъобразно, поради

което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т.1 – 5 АПК.

При този изход на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определени на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3,офис 6, срещу Решение № 1040-21-1215/25.11.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-861-5/26.01.2021 г. на длъжностно лице по осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Р. Г. И. ЕГН [ЕГН], гр.Нови Искър, [улица], да заплати на ТП на НОИ - С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четиринадесет/ дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: